

ŠveHLAS

Zpravodaj Společnosti Antonína Švehly, číslo 1/2012 (duben), zdarma

Editoriál

Vážení čtenáři,

dostává se Vám do rukou další číslo našeho Zpravodaje ŠveHLAS.

Toto číslo vychází v předvečer výročí narozenin státníka Antonína Švehly. Příští rok nás dokonce čeká jubilejní 140. výročí narození Antonína Švehly. Na toto výročí by měl být slavnostně otevřen a veřejnosti představen Památník Antonína Švehly, který vzniká v Národním zemědělském muzeu Praha a naše Společnost Antonína Švehly tento projekt podporuje mediálně a také se snažíme pomoci NZM v oslovování veřejnosti a dárců pro tento společensky velmi potřebný projekt.

V tomto čísle opět naleznete vše potřebné a věřím, že i zajímavosti, které Vám mohly uniknout v dnešním informacemi zahlceném světě. Budou to informace o proběhlých akcích, recenze i historická ohlédnutí k různým výročím. Nechybí však ani pozvánky na další akce, ani upoutávky na naše partnery a jejich akce. Velkou část tohoto čísla tvoří opět bohatý a reprezentativní fotografický materiál.

Speciální částí tohoto čísla je interview s významným českým podnikatelem v zemědělství, filantropem, zakladatelem holdingové společnosti Agrofert Holding a.s. Ing. Andrejem Babišem, který vstupuje intenzivně do českého společenského života v rámci své iniciativy ANO 2011.

Provozujeme také druhým rokem naše stránky www.antoninsvehla.cz, na kterých jsou zpřístupňovány informace o našem sdružení, agrární historii, aktualitách, našich partnerech a osobnosti Antonína Švehly. Jsme také v kontaktu s řadou odborníků z oblasti novodobých dějin, dějin zemědělství a různých organizací a snažíme se naši spolupráci prohlubovat i zkvalitňovat.

V tuto chvíli pracujeme na projektu transformace naší organizace v moderní evropský think tank a iniciovali jsme návrh na udělení státního vyznamenání Antonínu Švehlovi in memoriam.

Rádi bychom Vám na závěr popřáli požehnané Velikonoce.

Mgr. Pavel Černý, předseda SAŠ, o.s.

Pozvánka

Společnost Antonína Švehly

pod záštitou zástupkyně starosty městské části Praha 15 **Lucie Prinzové**

si Vás dovoluje pozvat na IX. ročník vlastivědné pouti ŠVEHLOVA CESTA 2012 k uctění památky **Antonína Švehly**
v neděli dne **15. dubna 2012 ve 14:00 hodin**

u pomníku Antonína Švehly

Mgr. Pavel Černý, Pietní akt u hrobky Antonína Švehly v Hostivaři poctil svou návštěvou ministr zemědělství

Dne 12.12.2011 u příležitosti výročí úmrtí našeho slavného rodáka a prvorepublikového státníka Antonína Švehly uspořádala Společnost Antonína Švehly již po osmé vzpomínkové setkání u hrobky A. Švehly na hostivařském hřbitově.

Slavnost proběhla za příznivého počasí za účasti přibližně 50 hostů z řad kulturní, společenské i akademické obce. Po slavnostním přivítání účastníků předsedou Společnosti Mgr. Pavlem Černým následovalo kladení květin a věnců. Poté vystoupila místopředsedkyně Senátu PČR RNDr. Alena Palečková, která ve svém projevu zhodnotila politickou činnost Antonína Švehly a význam jeho demokratického a státnického odkazu pro dnešek. Dále se ujal slova ministr zemědělství Ing. Petr Bendl, který ve svém proslovu přiblížil osobnost našeho státníka a především vyzdvihl jeho obětavou práci pro národ a republiku. Připomenul také Švehlovy zásluhy o politickou stabilitu první republiky a představil jej jako racionálního hospodáře. Dalšího slova se zhostil předseda Pražského akademického klubu 48 MUDr. Zdeněk Boháč, který především zdůraznil Švehlu jako čestného a pracovitého člověka a uctil jeho odkaz, který byl násilně přerušen totalitními režimy, nacismem a komunismem. Poté následovalo tlumočení zdravice ministra zahraničí Karla Schwarzenberga. V závěru za MČ Praha 15 vystoupila zástupkyně starosty Lucie Prinzová, DiS., která mj. osvětlila osobnost A. Švehly a jeho vztah k Hostivaři.

Jako významní hosté se tohoto pietního aktu dále zúčastnili senátor PhDr. Milan Pešák, senátor PhDr. Tomáš Grulich, náměstek ministra životního prostředí Ing. Libor Ježek - státní tajemník, generální ředitel Národního zemědělského muzea Ing. Zdeněk Novák, zástupci České obce sokolské - starosta TJ Sokol Hostivař Ing. Luděk Barták, starosta TJ Sokol Pankrác PhDr. Milan Rastislav Černík, Ph.D. a Ing. Vladimír Prchlík, CSc. - zástupce vzdělavatele župy Pražské-Scheinerovy, Národního muzea - PhDr. Stanislav Slavík a Mgr. Petr Skala, Baráčníků - Baráčníci Praha 4 - Jan Vlasák, Junáka, Českého svazu bojovníků za svobodu, Společnosti bratří Čapků - JUDr. Milan Kyška a Mgr. Olga Rohelová a další. Zároveň byla podána zpráva do stanice ČRo Regina.

Poté byli přítomní pozváni na příjemné posezení v nedalekém Toulcově dvoře, kde probíhala přátelská diskuse s občerstvením.

Hovoří předseda Společnosti Antonína Švehly
Mgr. Pavel Černý.

Z vystoupení místopředsedkyně Senátu PČR
RNDr. Aleny Palečkové.

Ministr zemědělství Ing. Petr Bendl.

MUDr. Zdeněk Boháč, předseda Pražského
akademického klubu 48.

Zástupkyně starosty MČ Praha 15 Lucie
Prinzová, DiS..

Z posezení v Toulcově dvoře.

Výzva ke spolupráci

Národní zemědělské muzeum Praha připravuje stálou expozici - „**Památník Antonína Švehly**“.

15. dubna 2013 uplyne 140 let od narození Antonína Švehly, který - po vzniku Československé republiky – pomohl vytvořit Československé zemědělské museum - ústav pro výzkum a zvelebení venkova. Po velkolepém rozkvětu za první republiky bylo muzeum v době pounorové "rozpuštěno" v Československé akademii zemědělských věd, posléze v Ústavu vědeckotechnických informací pro zemědělství. Teprve rozhodnutím ministra kultury bylo muzeum znovu zřízeno jako samostatná instituce, a to k 1.1.1993.

Antonín Švehla je veřejnosti znám jako ministerský předseda tří československých vlád (1922-25, 1926, 1926-29), ministr vnitra, který prosadil v revolučním Národním shromáždění soubor ústavních zákonů a dlouholetý předseda agrární strany (Republikánská strana zemědělského a malorolnického lidu, 1909-33). Byla to výrazná a nesmírně vlivná politická autorita, která se však záměrně držela ve stínu jiných politických osobností (T. G. Masaryk, K. Kramář, E. Beneš), jež jsou současné veřejnosti mnohem známější. Je to způsobeno i výukou mezi lety 1948-1989, která zužovala výklad dějin Československé republiky na dějiny dělnického hnutí. Obnova Agrární strany byla zakázána v hlavě IX. Košického vládního programu.

Národní zemědělské muzeum Praha - v rámci připravovaného Památníku Antonína Švehly - hledá dokumenty, fotografie, zvukové, obrazové záznamy a trojrozměrné předměty, které souvisejí s osobností státníka Antonína Švehly a agrární stranou a nejsou součástí archívů a muzejních sbírek. Prosíme, podle možností, o Vaši pomoc a spolupráci!

V Praze dne 14. 9. 2011

Kontaktní informace:

602 932 578 – Mgr. Lubomír Maršík, NZM Praha

608 515 271 – Mgr. Pavel Černý

případně na e-mail: lubomir.marsik@nzm.cz nebo pavel.cerny@mail.cz

Rozhovor se zemědělským podnikatelem a filantropem Ing. Andrejem Babišem

1) Co pro Vás znamená odkaz "mužů 28. října", jako byl Antonín Švehla?

Na každém setkání a v každém rozhovoru opakujeme, že tato země má lidský a intelektuální potenciál, aby se vrátila k tradici první republiky, kdy jsme jako Československo byli jednou z nejvyspělejších zemí Evropy. O tom jsme stále přesvědčeni. A byl to právě předseda poválečné Agrární strany Antonín Švehla, který v politice prosazoval selský rozum. O to samé se snažíme i my. Selský rozum musí v politice opět zvítězit nad touhou po moci a penězích. Jinak se k tradici první republiky sice můžeme hlásit, ale její pokračování bude v nedohlednu.

2) Dokážete si představit, že by některý z našich polistopadových politiků byl osobností, srovnatelnou s Antonínem Švehlou?

Dnes už víme, že naše země, tedy především její politická garnitura, nenabrala po roce 1990 či spíše po roce 1993 správný směr. Zápolení politických stran se stalo pouze soubojem o prostředky z privatizací, později o peníze z předražených státních zakázek. Je na čase, aby se to změnilo. Na stávající politické scéně ale nikoho, kdo by se vlastní pílí a díky onomu selskému rozumu vypracoval tak, jako svého času Antonín Švehla, opravdu nevidím. Současné parlamentní strany jsou pro takové typy podnikavých lidí navíc uzavřené, protože je tihle lidé ohrožují.

Mimo politiku je ale takových osobností dost. Doufám, že se dokážou semknout a pomůžou poměry v zemi spolu s námi změnit k lepšímu.

3) Myslíte si, že současná situace v České republice snese srovnání s obdobím první republiky?

Nikoli. Období první republiky bylo skutečně obdobím nového státu, který si tehdejší představitelé země vydobyli, měli k němu hluboký vztah. Pro představitele našeho "novodobého kapitalistického" státu byla posledních dvacet let Česká republika spíš jen dojnou krávou, což se dneska ukazuje na každém kroku.

4) Odmítáte tradiční rozdělení pravice a levice. V tom se podobáte Antonínu Švehlovi, který na tento rozdíl také nedbal. Mohl byste svůj pohled na tuto věc trochu přiblížit?

Pokud je země v krizi, musí jít tradiční dělení na "pravici" a "levici" stranou. A dnešní pravicové a levicové strany zemi do krize dovedly, takže by stranou měly jít i ony. Naše hnutí nebude směřovat ani doleva ani doprava, chce směřovat přímo a je v něm prostor jak pro levicové, tak pro pravicové iniciativy, které mají stejný cíl jako my - zbavit se nekompetence, neodbornosti, plýtvání a krádeží především ve veřejné správě. Koncept levice a pravice tu už byl a selhal.

5) Jak si představujete úlohu státu v podpoře fungování vědeckých a kulturních institucí?

Země si musí tak jako firma nejdříve vypracovat investiční plán, musí mít nějakou jasnou hospodářskou i společenskou vizi. Nemáme ropu ani diamanty, jak už jsem zmínil, máme zde přemýšlivé a šikovné lidi. Školství, věda a výzkum musí být v takové zemi prioritou. Rozhodně musí být důležitější než vyplácení církví nebo nakupování tryskáčů, které nikdo nepotřebuje. Mimochodem, kdybychom my vraceli církvím zpět majetek v penězích, bylo by naší podmínkou, aby oněch 60 miliard církve transparentně investovaly právě do vzdělání a kultury. Ony tři miliardy, které mají být církvím ročně vypláceny, by školství a kultuře hodně pomohly.

6) Domníváte se, že současná ekonomicko-sociální krize zasáhla i do zemědělství?

Do zemědělství zasahuje krize úplně stejně jako do jiných odvětví. Víc než do jiných odvětví ale do zemědělství zasahuje Evropská unie svými nesmyslnými nařízeními a kvótami. Evropská unie vlastně uměle zrušila konkurenci v celém sektoru, v kombinaci s rozhodnutími našich politiků pak zrušila potravinovou soběstačnost naší země. Proto stojí vejce sedm korun, proto se k nám dováží nekvalitní potraviny z Polska a jiných států. Naši politici se ale perou o poslední státní zakázky, situace v zemědělství je nezajímavá.

7) Myslíte si, že je pro české zemědělce Evropská unie přínosná?

Jak už jsem naznačil, není. Nutí je pěstovat pouze komodity, na které Brusel přispívá. Evropská unie je přínosná pro zemědělce z Německa a Francie, našim pouze dovoluje taktak přežívat.

8) Jak se podle Vás liší vztah státu k zemědělcům u nás a za našimi hranicemi?

To ví asi každý a je to přežitek z komunismu. Zemědělec je v očích české veřejnosti stále spíš chudák, který se rýpe v zemi a nic moc kromě dřiny z toho nemá. Ale musím říct, že se to s úspěchy některých soukromých zemědělců postupně lepší. Na západě je samozřejmě zemědělec uznáván stejně jako třeba lékař nebo učitel. Je součástí elity a já věřím, že se tahle tradice vrátí i k nám.

9) Chtěl byste něco vzkázat našim čtenářům?

Snad jen, aby se vrátili k selskému rozumu, méně sledovali komerční média, méně poslouchali řeči politiků a více sledovali jejich činy. Já ale věřím, že to vaši čtenáři dělají.

10) Co byste si přál, aby naše Společnost Antonína Švehly v budoucnu vykonala?

Já předpokládám, že by nám mohla pomoci navázat na období první republiky a snad i doporučit odborníky - ať už historiky, rolníky či třeba ekonomy - kteří mají chuť a zkušenosti zlepšovat podmínky v naší ekonomicky, politicky a společensky rozvrácené zemi. Každý, kdo chce měnit věci k lepšímu, je u nás vítán.

Jaroslav Burianec, Slavnostní udílení Ceny Antonína Švehly

25. ledna 2012 se konala v knihovně Ústavu pro soudobé dějiny AVČR malá slavnost u příležitosti předání ocenění paní Marii Zdeňkové za obětavou činnost ve Společnosti Antonína Švehly a za její publikační činnosti při vydání vzpomínkové publikace Antonín Švehla a Hostivař.

Současně byla udělena na návrh Nadačního fondu angažovaných nestraníků cena za věrnost k zemědělskému stavu a k půdě paní Ing. Ludmile Havránkové. Obě dámy skromně poděkovaly.

Co se na tomto slavnostním shromáždění neřeklo?

Paní Ing. Havránková patří ke starému selskému rodu. Poctivě vlasteneckému a obětavému. Tak jak žili a poctivě pracovali na všem co jim nejenom příroda svěřila, ale ve všem co jim osud postavil do cesty.

Dědeček paní Havránkové byl ve své obci starostou. Tehdy si občané své starosty volili podle jejich kvalit. Bylo to v době první světové války. Byla bída a mnohdy i hlad. V Praze trpěla rodina T.G.Masaryka, protože budoucí pan president byl již v zahraničí a pracoval pro samostatnost naší budoucí republiky, byla jeho rodina v Praze pod kontrolou policie.

Bylo třeba jim pomoci. Toho se ujal domácí odboj. Starosta České obce sokolské dr. Josef Scheiner měl k rodině Koutníkůvých v Plačicích příbuzenecký vztah. Tak jednoho dne svolal plačický pan starosta místní zemědělce a řekl jim: „Znáte mne a víte, že bych od vás nic nemožného nežádal. Potřebuji vaši pomoc. Sám na to nestačím. Nemohu vám dnes říct, proč a pro koho potřebuji vaši pomoc, ale slibuji vám předem, že až se to jednou dozvíte, nebudete této pomoci litovat. Prosím vás, abyste pokud to bude možné svěřili mi zásoby potravin, které mohou vaše rodiny postrádat. Starosta Koutník měl v obci autoritu. Takovou jakou mívali lidé, kterým se bezmezně důvěrovalo.

A tak se v rodině Koutníkůvých shromažďovaly zásoby potravin, které se převážely do rodiny Satránských v Praze. Pan Satránský byl ředitelem gymnasia na Sladkovského náměstí. Pak už nevím jakou cestou se dostávaly k Masarykovým přes policejní bariéru. Bylo to jistě důmyslné,

protože se to nikdy neprozradilo. Když se pan president T.G.Masaryk vrátil po válce do vlasti, rozhodl se poděkovat lidem, kteří se podíleli na pomoci jeho rodině.

Do Plačic přišla zpráva z kanceláře presidenta republiky, že pan president navštíví Plačice. Nastal shon kolem přípravy na návštěvu hlavy státu.

Pan president přijel do Plačic. Přivítání bylo okázalé. Hostina taková na jaké si dali venkovské panimámy záležet jak nejlépe uměly.

Na památku návštěvy pana presidenta byla umístěna v hostitelské místnosti na památku pamětní deska. Místnost měla pro rodinu pietní charakter.

Jedna vzpomínka účastníka této slavnosti. Pan Josef Ložek z Horních Počernic byl spolužákem Járy Koutníka, strýce paní Havránkové. Ten mi vyprávěl. Když se podávala káva, stála před panem presidentem cukřenka a vedle připravené zlaté kleštičky, asi vypůjčené ze známého Grandhotelu Urban. Pan president vzal kleštičky, chvíli si je prohlížel, pak je odložil a hrábl si rukou čistě po selsku do cukřenky, aby si kávu osladil. I takové vzpomínky se uchovaly.

Je ještě povinností nás všech vzpomenout památky otce paní Havránkové Jiřího Koutníka, který byl stejně jako mnozí zemědělci postižen nenávisí komunistů k selskému stavu. Tehdy zorganizovali proti němu soudní proces v místním hostinci. Nahnali tam mnohé zemědělce z okolí, mezi ně organizovaně usadili příslušníky STB, aby nedošlo k projevům nesouhlasu, a aby jakýkoliv protest kohokoli mohl být potrestán. Jiří Koutník byl veřejně odsouzen a skončil na řadu let jako vězeň v Jáchymově. Po krachu komunistické moci se ujal hospodářství, aby ho zvelebené předal své dceři.

Národ by si měl vážit takových vzácných rodin, jakých je v této republice po komunistické hrůzovládě tak málo. V nich je záruka zdravého vývoje, který prozíravě ve své politické činnosti naznačil a snažil se ze všech sil realizovat Antonín Švehla.

Nadační fond angažovaných neustraněných
Společnost Antonína Švehly
Asociace soukromého zemědělství ČR
Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v. v. i.

si Vás dovoluji pozvat na udílení

ceny Antonína Švehly

které se bude konat ve středu 25. ledna 2012
v 16.00 hodin
v budově Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR, v. v. i.
Vlašská 9, Praha 1, Malá Strana

V programu promluví Petr Havel o zátěži socialistické minulosti, která se u nás stále promítá do přístupu k selskému stavu; dále vystoupí Rudolf Kvíz

Na závěr jsou hosté zváni na číši vína

Oficiální pozvánka na akci.

Zástupci pořadatelů (Josef Vlášek, Vladimír Kučera, Mgr. Pavel Černý).

Agrární analytik Petr Havel.

Předání Ceny Antonína Švehly Ludmile Havránkové.

Nositelka Ceny Antonína Švehly Marie Zdeňková, kronikářka MČ Praha 15.

Mgr. Lukáš Kopecký, František Machník

Budoucí ministr národní obrany a poslanec za agrární stranu se narodil 30. dubna 1886 ve vesnici Nebřehovice u Strakonic. Pocházel z rodiny sedláka a byl posledním z 10 dětí. Po obecné škole v Jiníně a měšťanské ve Strakonicích odchází na podzim 1898 studovat do Českých

Budějovic na místní státní gymnázium. To zakončil v létě 1906 maturitou a odebral se do Prahy na Filozofickou fakultu ke studiu českého a německého jazyka. Vzdělání si prohloubil semestrálním pobytem na univerzitě v Heidelbergu (přelom let 1908/1909), aby vysokoškolská studia úspěšně zakončil roku 1910.

Jeho učitelská kariéra začala ve východočeské Chrudimi, odkud se pak v létě 1919 přesunul do Klatov na Hospodářskou školu. Je to paradoxní, ale budoucí ministr obrany Československa se neúčastnil 1.světové války. Přestože byl odveden, při následné lékařské prohlídce se snažil co nejvíce zvýraznit svůj vysoký krevní tlak. Důvod byl jednoduchý - Machník nechtěl bojovat za Rakousko-Uhersko.

Příčinou stěhování na západ Čech bylo úmrtí manžela Machníkovy sestry Rozálie Denkové v Kolinci na Klatovsku. Machník se stal poručníkem jejích potomků a zároveň se jí snažil pomáhat ve správě usedlosti. V městě pod Černou věž žil spolu s manželkou Antonií a dvěma dětmi, Janem a Milenou. Od roku 1925 se v Klatovech stal ředitelem celé Hospodářské školy a velmi pozvedl její úroveň. Dodnes se na ní vzpomíná na Machníkovského ducha. Je nutné zdůraznit, že již na univerzitě vstoupil po vzoru otce a také svého příbuzného Rudolfa Berana do agrární strany. Jeden rok byl předsedou její vysokoškolské organizace Agrární akademici. Venkov, zemědělství, to byl Machníkův život. Za agrárníky byl od roku 1925 na Klatovsku poslancem. Zůstal jím pak dalších 14 let, až do rozpuštění poslanecké sněmovny po německé okupaci. Díky tomu, že byl členem Sokola a starostou Selských jízd, měl samozřejmě velmi blízko k jezdeckví (koně miloval) a posléze k branné výchově. Od svého druhého poslaneckého období (1929) byl ve sněmovně místopředsedou branného výboru a odtud směřovala jeho cesta k ministerskému křeslu, do kterého usedl v červnu přelomového roku 1935. Ve křesle vystřídal nemocného stranického kolegu Bohumíra Bradáče, který se přesunul do čela sněmovny. Tři nejkřizovější roky meziválečného Československa seděl Machník na této horké židli a chystal armádu na možnou válku. Dal jí moderní výzbroj, techniku, opevnění i zákonnou oporu. Dokázal pro armádu ještě více nadchnout prezidenta Edvarda Beneše a především byl autorem zcela zásadního Zákona na obranu státu z roku 1936. Při jeho projednávání pak před poslanci pronesl mimo jiné i tato slova: *„Svaz národů nemá své organisované výkonné moci, aby mohl zameziti válečné útoky. Proto každý stát, který chce svému obyvatelstvu zajistiti pokoj a mír, došel k přesvědčení, že musí se především starati o svou obranu sám. I my jsme došli k tomuto závěru. A tu nám velí prostý lidský rozum: Chraňme se, ozbrojme se, opevněme se, abychom nebyli někdy nepřitelem nenadále přepadeni!“*

Vyrovňovat se však musel i s útoky svých politických soupeřů, kteří ho obviňovali z korupce při armádních zakázkách a zvýhodňování členské základny agrární strany. Do historie se pak zapsala především zprvu nevinná ministerská vyhláška z roku 1936, která způsobila velké

rozhořčení Sudetoněmecké strany a Konrada Henleina samotného. Tzv. Machníkův výnos vešel i do evropských dějin, protože jeho kritika se dostala na jednání Společnosti národů v Ženevě a díky Henleinovým přátelským stykům též na stránky britského tisku. Ministerstvo národní obrany v rámci zabezpečení armádních zakázek totiž velmi zpřísnilo jejich přidělování firmám s majoritou zaměstnanců německé národnosti. Nakonec se podařilo československé vládě tenhle problém na diplomatické frontě vyřešit, nicméně další kaňka na československo-německých vztazích byla na světě.

František Machník jako starosta Selských jízd.

Projev při odhalování sochy Antonína Švehly v Klatovech.

S prezidentem Edvardem Benešem.

Machníkovy snahy o modernizaci armády samozřejmě nemohly být dotaženy dokonce, protože přišlo září 1938 a Mnichov, který podle jeho osobního vyjádření byl pro Machníka tragédií.

Po konci v ministerské funkci se Machník musel srovnávat s neuvěřitelným množstvím

pomluv, které byly snůškou nejsprostších lží o jeho rodině, přátelích i práci samotné. Podle těchto „povídaček“ měl nacistům zrazovat výsledky jednání ministerských rad, za miliony korun měl do Německa prodávat mobilizační plány československé armády, jeho žena měla být sestrou vůdce SdP Konrada Henleina a dcera Milena měla ve Švýcarsku bezpečně ukrývat nakradené miliony. Nic z toho nebyla pravda, ale mnoho klatovských občanů v té době těmto pomluvám věřilo. Machník zůstal i za protektorátu ředitelem školy, ale žil ve neustále obavě, jestli si pro něj nepřijde gestapo, které sídlo hned ve vedlejší budově. Veřejného života se stranil, jak mohl. K 30.dubnu 1942 byl z ředitelské funkce odvolán a odešel do penze. A klidu si neužil. Jeho bývalý spolupracovník, generál Josef Dostál při krutých výsleších na klatovském gestapu zmínil Machníkovu jméno. Měli spolu částečně hovořit o možných odbojových aktivitách na Klatovsku. Nejdůležitější však bylo, že Machník před několika svědky prohlásil, že smeká před londýnskou činností prezidenta Beneše. Na gestapu všechno samozřejmě popíral, přesto byl uvězněn na Pankráci a následně převezen do Německa. 26.února 1944 byl Machník Volksgerichtem v Drážďanech odsouzen k trestu smrti. Za plánování odbojových aktivit, ale nepochybně i za to, že před válkou velmi silně proti Německu vystupoval. Jeho manželka podnikla zoufalé kroky, aby ho zachránila. Prostřednictvím německého advokáta Hanse Astfalecka podala žádost o milost, která byla z velké části lživá, ale ve snaze zachránit lidský život nebylo zbylí. Není přesně známo, zda odvolací soud uvěřil výmyslům o Machníkově údajné předválečné pomoci Němcům a jeho dobrým vztahům s nimi. Nicméně změnil trest smrti na doživotní káznici. Machník na konci války absolvoval pochod smrti po německém území a 29.dubna 1945 byl americkou armádou osvobozen v koncentračním táboře Dachau.

Tím však jeho útrapy zdaleka neskončily. Přestože mu bylo 59 let, čekala na něj poválečná justice a následně i komunistický kriminál. Zatímco Národní soud ho v dubnu 1947 všech nesmyslných obvinění zbavila, komunisté nakonec dosáhli svého. Přesto už soudní proces za tzv. třetí republiky a ve stavu „relativní“ demokracie v dubnu 1947 byl jasnou snahou diskreditovat prvorepublikové politiky především z již zakázané agrární strany. Machník se musel bránit obvinění, že se v letech 1938 – 1945 nechoval, jak by se na československého občana slušelo. Žaloba ho vinila jednak z kolaborace s okupační mocí, ale co je nejvíce překvapující, také se jaksi nepozdávalo, že Němci Machníkovi zrušili rozsudek smrti. Nakonec na tohle narážel i tehdejší předseda vlády Klement Gottwald, když se Machníkovým procesem na svém zasedání celý kabinet v rámci řešení retribucí zabýval. Soud však všechna tato obvinění rozmetal jako neopodstatněná. Prokurátorem v Machníkově případě byl talentovaný žalobce z Českých Budějovic, jehož jméno znělo Josef Urválek.

Co se KSČ nepodařilo po válce, toho dosáhla později. Státní bezpečnost Machníka v roce 1952 sebrala přímo na louce v Kolinci u jeho sestry. Obviněn a následně obžalován byl z toho, že

nenahlásil ilegální přechody hranic, o kterých věděl. Jednalo se o přechod hranic poslance Josefa Ševčíka a převaděčské aktivity příslušníků klatovské SNB Františka Havlíčka a Václava Šnaidra (oba popraveni!). Machník byl ve svých 66 letech odsouzen k pětiletému trestu vězení. Po půl roce kriminálu ho však zachránila smrt Klementa Gottwalda a následná amnestie Antonína Zápotockého v květnu 1953.

Dožil u svého syna ve Ždánicích u Hodonína, kde také 21. listopadu 1967 zemřel. V jeho osudech se zrcadlí osud této země, dvakrát sevřené totalitou. Machník byl demokrat, agrárník, ctitel venkova. Ale hlavně to byl obrovský vlastenec. Chtěl Československo bránit proti nacistům. Udělal pro to všechno, co bylo možné. Po válce mu to komunisté vyčítali a na druhý pokus se jim ho podařilo zavřít do vězení. Zničen byl on a zničena byla i „jeho“ strana. Dnes je jeho jméno na Klatovsku téměř zapomenuté. V Klatovech po něm zůstala jen ulice a duch, který snad stále žije v budově „jeho“ školy.

Dobový tisk.

Zborovské slavnosti 1937.

Poslanecký průkaz Františka Machníka.

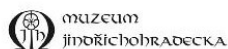
Kolektivizace v Československu

Mezinárodní konference
Kolektivizace v Československu
Jindřichův Hradec, 25.4.-26.4. 2012

Záštitu nad mezinárodní konferencí převzal ministr zemědělství České republiky, pan Petr Bendl a hejtman Jihočeského kraje, pan Jiří Zimola.

Pořadatelé:

Partneři:

Doporučujeme a informujeme

Přípravný výbor pro odhalení pamětní desky Františka Machníka v Nebřehovicích v roce 2012 na zemědělské usedlosti č.16

Obec Nebřehovice
Majitelé zemědělské usedlosti č.16 - M.Kutova, J.Kontrik
Mikroregion Dolní Pootaví MAS
Sbor Selských jízd Jana Žižky z Trocnova
Město a SŠZP Klatovy, Mikroregion Pošumaví, ing. Šašek
Muzeum Středního Pootaví Strakonice
Armáda České republiky Strakonice
ČZ Strakonice
Společnost Antonína Švehly Praha
Historický spolek Československé armády
Město Chrudim
Obec Ždánice
Pěvecký spolek ZŠ Čelakovského
Měšťanský Pivovar Strakonice
Ing.J.Kalbáč , Hudba MM Nauše P

Výstupy:

Pohlednice
Pozvánky
Plakáty
Brožura
Upomínka na slavnost
Pamětní deska na č.16
DVD

Nebřehovice okres Strakonice CZ

František Machník
* 30. 4.1886 Nebřehovice č.16
† 21.11.1967 Ždánice okr. Hodonín
pohřben v Chrudimi
Ředitel/profesor Střední škola
zemědělská Klatovy 1925-1942
Poslanec NS 1929 a 1935,
starosta Selské jízdy 1925-1942
Ministr národní obrany
Československa 1935-1938

Slavnost odhalení Datum 15.9.2012

Koordinátor - František Sáček - jednatel Sboru Selských jízd JŽzT

Mt: 777 166 196 e-mail: selska.jizda@seznam.cz

Web: <http://selska.jizda.sweb.cz>

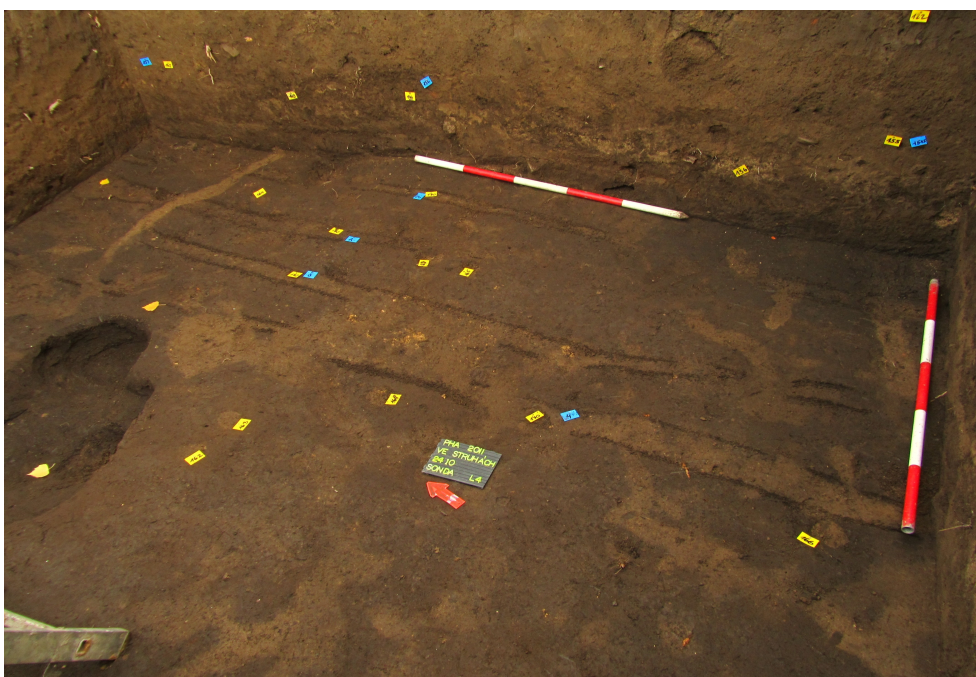

Převzato odjinud - Nejstarší české pole bylo nalezeno v Bubenči

Archeologové v pražské Bubenči odkryli brázdy, které označují za nejstarší doklad orby a za nejstarší pole v českých zemích. Mohou být staré až šest tisíc let.

Celkem se podařilo odkrýt čtyři nepravidelné souběžné linie široké až deset a hluboké osm centimetrů v délce devět metrů. Záchranný průzkum z druhé poloviny roku v Papírenské ulici a v ulici Ve struhách tak přinesl nad očekávání dobré výsledky. Archeologové se totiž domnívali, že v lokalitě již nic zajímavého nenajdou.

Brázdy předběžně datují do starší doby bronzové (eneolitické období), tedy do let 3800 až 3500 před naším letopočtem. Nejstarší doklady používání háků a jednoduchých pluhů se v Evropě objevují v přibližně stejné době.

"Výjimečnost nálezu z Bubenče tkví ve skutečnosti, že nalezené brázdy pravděpodobně nelze pokládat za rituální orbu. Jednalo by se o nejstarší doklad pole na našem území," sdělila mluvčí Archeologického ústavu Akademie věd ČR Jana Maříková. Při výzkumu byly nalezeny také doklady osídlení od nejstarších zemědělců, přes Kelty, germánské kmeny až po raný středověk.

Vědci v Bubenči na místě našli 200 beden artefaktů a odebrali více než tunu půdních vzorků, které budou dále zkoumat přírodovědci.

Pravděpodobně nejvýznamnější nález představuje soustava linií, které jsou interpretovány jako doklady po orbě.

zdroj: www.tyden.cz, www.idnes.cz, www.arup.cas.cz

Zpravodaj **ŠveHLAS** vydala **Společnost Antonína Švehly**, občanské sdružení (IČO: 266 29 496, Bruslařská 12, Praha 10, 102 00) – www.antoninsvehla.cz
(C) 2011, 2012 fotografie - Marie Zdeňková, SAŠ, o.s, média.